

II. KAFLI

VÍGSLA SKILGREIND

Vígsluhugtakið kemur sífellt oftar fyrir sjónir almennings og áður en margar aldir líða munu gömlu launhelgarnar verða endurreistar. Innra heildi verður þá innan kirkjunnar — kirkju þess tímabils, en kjarninn er þegar tekinn að myndast — þar sem fyrsta vígslan verður opinberuð, í þeim skilningi að það að taka fyrstu vígsluna mun áður en langt um líður verða helgasta athöfn kirkjunnar, framkvæmd á opinberan hátt eins og ein af launhelgaathöfnum þess tímabils, þar sem þeir sem málið varðar eru viðstaddir. Hún mun einnig eiga sér samsvörun í helgiathöfnum frímúrara. Við þessa athöfn mun þeim sem eru tilbúnir fyrir hina fyrstu vígslu verða opinberlega leyfður aðgangur að Stúkuni af einum af félögum hennar með heimild frá sjálfum hinum mikla helgistjórnanda.

Fjögur orð skilgreind.

Þegar við tölum um vígslu, visku, þekkingu eða braut reynslunemans, hvað er þá átt við? Við notum orðin í tíma og ótíma án nauðsynlegrar umhugsunar um merkingu þeirra. Tökum til dæmis orðið sem fyrst var nefnt. Margar eru skilgreiningarnar og margar eru þær útskýringar sem hægt er að finna um umfang þess, undirbúningsskrefin, þá vinnu sem inna þarf af hendi á milli vígslu og um árangur hennar og áhrif. Eitt atriði öðrum fremur er augljóst hinum fáfróðasta nema, en það er að umfang viðfangsefnisins er slíkt að til að geta fjallað nægilega vel um það þyrfti viðkomandi að geta skrifað út frá sjónarhóli vígsluhafa; þegar sú er ekki raunin getur allt það sem sagt er verið skynsamlegt, rökrétt, áhugavert eða vísbendandi, en ekki endanlegt.

Orðið *vígsla* (Initiation) er dregið af tveimur latneskum orðum, in, inn í; og ire, að fara; þess vegna: *sköpun upphafs* eða innganga inn í eitthvað. Hún er, í sínum víðasta skilningi á því viðfangsefni sem við erum að athuga, innganga í hið andlega líf eða inn á nýtt stig í því lífi. Hún er fyrsta skrefið á hinum helga Vegi ásamt þeim sem á eftir fylgja. Sá sem hefur tekið fyrstu vígsluna er því bókstaflega maður sem hefur tekið fyrsta skrefið inn í hið andlega ríki, hann hefur horfið úr því ríki, sem er vissulega mannlegt, og inn í hið yfirmannlega. Á sama hátt og hann hvarf úr dýrarákinu inn í ríki manna við einstaklingsmyndunina, hefur hann tekið til við líf andans og hefur í fyrsta skipti rétt til að vera kallaður „andlegur maður“ í fræðilegri merkingu orðsins. Hann er að leggja inn á fimmta og síðasta stigið í þróun okkar sem nú er fimmgreind. Og eftir að hafa fálmað sig áfram gegnum Sal fáfræðinnar á mörgum tímasteiðum og eftir að hafa gengið í skóla í Sal lærdómsins, er hann nú að fara inn í háskólann eða Sal viskunnar. Þegar hann hefur lokið þeim skóla, mun hann útskrifast sem meistari kærleikans.

Það kynni að vera gagnlegt fyrir okkur að athuga fyrst mismuninn eða sambandið á milli *þekkingar*, *skilnings* og *visku*. Þótt þessu sé iðulega ruglað saman í venjulegri orðræðu, eru hugtökin ólík þegar þau eru notuð fræðilega.

Þekking er afrakstur Salar lærdómsins. Það mætti kalla hana heildarniðurstöðu uppgötvana mannsins og reynslu, það sem hægt er að kanna með skilningarvitunum fimm og setja í samhengi, greina og skilgreina með mannlegum vitsmunum. Hún er það sem við erum örugg um eða það sem við getum sannreynt með tilraunum. Hún er ágríp af listum og vísindum. Hún snertir allt það sem varðar byggingu og þróun á formi hlutanna. Þess vegna snertir hún hið efnislega, efníð í sólkerfunum, í plánetunni, í líkómum mannsins og hinum þrem heimum mannlegrar þróunar.

Viska er uppskera Salar viskunnar. Hún varðar þróun lífsins innan formsins, þróun andans í gegnum sýbreytileg starfstæki og útvíkkarir vitundarinnar sem taka við hver af annarri frá lífi til lífs. Viskan snertir lífið í þróun. Og þar sem hún snertir kjarna hlutanna, en ekki hlutina sjálfa, er hún innsæislegur skilningur á sannleikanum, óháð rökhyggju-eiginleikum. Hún er eðlislæg skynjun sem getur greint á milli hins sanna og ósanna, á milli hins raunverulega og hins óraunverulega. Hún

er meira en það, því hún er vaxandi geta innri hugsuðarins til að fara í auknum mæli inn í huga Logossins, að gera sér grein fyrir raunverulegu innra eðli hinnar miklu skrautsýningar alheimsins, að sjá tilganginn og að samstillast betur og betur hinum hærri stigum. Fyrir tilgang okkar núna (sem er að fræðast nokkuð um Hina helgu braut og ýmis stig á þeirri leið) er hægt að lýsa vискunni sem vitund um „guðsríki hið innra“ og skilningi á „guðsríki hið ytra“ í sólkerfinu. Ef til vill mætti segja að viskan sé stigvaxandi blöndun leiða launspekings og dulfræðings — að hof vискunnar sé reist á grunni þekkingarinnar.

Viskan er vísindi andans alveg eins og þekkingin er vísindi efnisins. Þekkingin er sundurgreinandi og hlutlæg, en viskan er samtengjandi og huglæg. Þekkingin skilur að; viskan sameinar. Þekkingin greinir sundur, en viskan blandar saman. Hvað er þá átt við með skilningi?

Skilning má skilgreina sem eiginleika innri hugsuðarins í tímanum til að tileinka sér þekkinguna sem grundvöll vискunnar, það sem gerir honum kleift að aðlaga formgerða hluti að lífi andans og að taka leiftur innblásturs sem berast til hans úr Sal vискunnar og tengja þau við staðreyndir úr Sal lærdómsins. Ef til vill mætti orða alla hugmyndina svona:

Viskan varðar Hið Eina Sjálf, þekkingin snýr að ekki-sjálfinu, en skilningurinn er sjónarmið innri mannsins, hugsuðarins eða tengsl hans þar á milli.

Í Sal fáfræðinnar ræður formið og efnishlið hlutanna er ríkjandi. Maðurinn er þar vitundarstilltur í persónuleikanum eða lægra sjálfinu. Í Sal lærdómsins keppir æðra sjálfið að því að ráða yfir forminu þar til jafnvægi hefur náðst, þar sem hvorugt stjórnar mannum algerlega. Síðar stjórnar æðra sjálfið sífellt meira, þar til í Sal vискunnar að það stjórnar í persónuheimunum, hinum þremur lægri heimum og eðlislægur guðdómleiki nær í auknum mæli yfirhöndinni.

Meginþættir vígslu.

Vígsla, eða ferlið þegar víkkun vitundarinnar á sér stað, er hluti af eðlilegu ferli þróunar, skoðað í víðtæku heildarsamhengi, en ekki frá sjónarhorni einstaklingsins. Þegar litið er á vígslu frá sjónarmiði einstaklings, er hugtakið þengt niður að þeim tímamótum þegar einingin, sem er að þróast, skilur örugglega (af eigin rammleik með hjálp leiðbeininga og tilsagnar frá fræðurum kynstofnsins sem fylgjast með) að hún hefur frá efnisheiminum séð náð því að öðlast vissa huglæga þekkingu. Eðli þessarar reynslu er það sama og þegar nemandi í skóla gerir sér skyndilega grein fyrir því að hann hefur tileinkað sér námsefnið og að hann getur notað grundvallarforsendur og aðferðir á skynsamlegan hátt. Þessi stöðuskil vitræns skilnings fylgja hinum vaxandi mónad á hinni löngu þroska-braut hans. Það sem hefur verið nokkuð mistúlkað á þessu stigi skilningsins er sú staðreynd, að á ýmsum tímasteiðum er áhersla lögð á mismunandi stig þenslu en ávallt kappkostar Helgistjórnin að færa kynstofninn að því marki, þar sem vitundareiningar hans hafa einhverja hugmynd um næsta skref sem taka skal.

Hver vígsla gefur til kynna færslu nemans upp í hærri bekk í Sal vискunnar, markar greinilegri útgeislun hins innri elds og flutning frá einni vitundarstillingu til annarrar, felur í sér vitund um aukna einingu með öllu sem lifir og hina eiginlegu sameiningu sjálfsins við öll sjálf. Vígsla leiðir af sér sjóndeildarhring sem víkkar sífellt, uns hann nær yfir heima sköpunarinnar; hún er vaxandi geta til að sjá og heyra á öllum sviðunum. Vígslan gefur aukna innsýn um áform Guðs um heiminn og eykur hæfni til að taka þátt í þessum áformum og þoka þeim áfram. Hún leiðir af sér aukna viðleitni til að ná prófi, með leitandi hugsun og afli ímyndunar innan hins óhlutbundna huga. Hún skipar heiðursess í skóla meistarans og er innan seilingar þeirra sálna sem hafa til hennar karmískan rétt og viðleitni til þess að ná markinu.

Vígsla leiðir upp á tindinn, þaðan sem sýn fæst, sýn af hinu eilífa nú, en í því býr fortíðin, nútíðin og framtíðin sem ein heild; sýn af stigvaxandi þroska kynstofna með hinn gullna þráð upprunans sem liggur um hinar mörgu ólíku tegundir; sýn af hinu gullna sviði, þar sem öll þróun sólkerfis okkar er í fullkominni samstillingu, þróun tíva, manna, dýra, jurta, steina og formgervis, og í gegnum það er greinilega hægt að sjá lífið slá með reglulegri hrynjandi; sýn af hugformi Logossins á upprunasviðinu, sýn sem vex frá vígslu til vígslu þar til hún nær yfir allt sólkerfið.

Vígsla leiðir til straumsins sem, þegar út í er komið, ber manninn áfram að fótum Lávarðar heimsins, að fótum Föðurins á himnum, að fótum Hins þrígreinda Logoss.

Vígsla leiðir að þeirri innri hvelfingu þar sem samstæður andstæðnanna eru þekktar og þar sem hulunni er svipt af leyndardómi góðs og ills. Hún leiðir til krossins og til þeirrar algjöru fórnar sem verður að eiga sér stað áður en fullkominni frelsun er náð og vígsluhafinn stendur frjáls af öllum hlekkjum jarðar, og er engu bundinn í persónuheimunum þrem. Hún leiðir gegnum Sal viskunnar og leggur í hendur manns lykil að allri þekkingu, sólkerfislegri og kosmískri, í stigvaxandi röð. Hún leiðir í ljós hinn hulda leyndardóm sem býr í hjarta sólkerfisins. Hún leiðir frá einu stigi vitundar til annars. Þegar inn á hvert stig er komið víkkar sjóndeildarhringurinn, sjónarsviðið stækkar og skilningurinn verður víðtækari og víðtækari, þar til víkkunin nær þeim áfanga að sjálfið umlykur öll sjálf, þar á meðal allt sem „hreyfist og hreyfist ekki,“ eins og segir í fornu helgiriti.

Vígslu fylgir athöfn. Áhersla hefur verið lögð á þessa hlið í hugum manna, ef til vill svo að hin sanna merking hefur fallið dálítið í skuggann. Fyrst og fremst felur hún í sér hæfileikann til að sjá, heyra og skilja, og að einfalda, flétta saman og setja þekkingu í samhengi. Vígsla þarf ekki að fela í sér þroskun dulrænna hæfileika, en hún leiðir af sér þann innri skilning sem sér gildið innan formsins og þekkir tilgang allra kringumstæðna. Hún leiðir af sér hæfileika til að skynja þann lærdóm sem draga má af sérhverju atviki og með þeim skilningi stuðlar hún að stöðugum vexti og þenslu. Þetta ferli stöðugar þenslu — sem er afleiðing af ákveðinni viðleitni, rétttri hugsun og lífsmáta leitandans sjálfs, en ekki einhvers kennara sem framkvæmir dulfræðilega helgiathöfn — leiðir til þess sem kalla mætti innri baráttu.

Við þessa innri baráttu, sem gerir hjálp meistara nauðsynlega, fer fram viss vígsluathöfn, sem (með því að verka á ákveðna orkustöð) hefur áhrif á einhvern einn líkama. Hún stillir atómin á ákveðna tíðni og gerir mögulegt að ná nýrri hrynjandi.

Þessi vígsluathöfn markar áfangastig. Hún veldur ekki áfanganum, eins og margir halda. Hún er einfaldlega til marks um að fræðarar kynstofnsins sem fylgjast með hafa viðurkennt að neminn hafi náð ákveðnu stigi í þróuninni og hún leiðir af sér tvennt:

1. Þenslu vitundarinnar sem hleypir persónuleikanum að þeirri visku sem sálarmaðurinn hefur náð, og í æðri vígslum inn í vitund mónadsins, andans.

2. Uppljómun, sem varir í skamman tíma, þar sem vígsluhafinn sér þann hluta brautarinnar sem framundan er og þar sem hann er meðvitaður um þátt sinn í hinni miklu áætlun þróunarinnar.

Eftir vígsluna er verkið, sem fyrir höndum er, að miklu leyti fólgið í því að gera þessa víkkun vitundarinnar haldbæra og varanlega til raunhæfrar notkunar fyrir persónuleikann, og að takast á við þann hluta brautarinnar sem enn er ófarinn.

Staður og áhrif vígslu.

Vígsluathöfnin á sér stað á hinum þrem hærri millisviðum, efri sviðsstigunum í hugarheiminum og í hinum þrem enn æðri heimum, allt eftir vígslunni. Fimmhyrnda stjarnan blikar yfir höfði vígsluhafans við vígslurnar á hugar sviðinu. Þetta á við um fyrstu vígslurnar sem gengist er undir í sálarlíkamanum, orsakalíkamanum. Sagt hefur verið að fyrstu tvær vígslurnar séu teknar á tilfinninga sviðinu, en þetta er ekki rétt og þessi staðhæfing hefur leitt til misskilnings. Fyrir þeim finnst greinilega í tilfinningalíkamanum, og einnig í efnislíkamanum og lægri hugarlíkamanum, og hafa vígslurnar áhrif á stjórnun líkamanna. Mest gætir áhrifa þeirra í þessum líkómum og því getur verið að vígsluhafinn túlki það svo að þær hafi átt sér stað á þeim sviðum sem í hlut eiga, þar sem áhrifin eru ljósust og örvunin af fyrstu tveim vígslunum er sterkust á tilfinningalíkamanum. En það verður ávallt að muna að gengist er undir aðalvígslurnar í sálarlíkamanum eða — ef ekki í þeim líkama — þá á búddíska sviðinu eða atmíska sviðinu. Við síðustu tvær vígslurnar, sem frelsa manninn frá persónuheimunum þrem og gera honum kleift að starfa í orkulíkama Logossins og beita þeirri orku sem þar er, verður vígsluhafinn fimmhyrnda stjarnan; hún kemur yfir hann, rennur saman við hann og hann birtist í miðju hennar. Þessi yfirkoma stafar af gerðum vígjandans sem notar veldissprotann og kemur mannum í snertingu við þá orkustöð í líkama Plánetulogossins sem hann er hluti af. Þetta gerist meðvitað. Vígslurnar tvær sem kallaðar eru hin sjötta og sjöunda eiga sér stað á búd-

díska og atmíska sviðinu; fimmhyrnda stjarnan „blossar framm að innan,“ eins og sagt er á máli dulfræðinnar, og verður að sjöhyrdu stjörnunni; hún kemur yfir manninn og hann fer inn í eldinn.

Vígslurnar fjórar, sem eru undanfari fullnumavígslunnar, marka hver fyrir sig að ákveðið hlutfall af atómefni, efni fyrsta ether-sviðsins, hafi náðst inn í líkamana — til dæmis við fyrstu vígsluna einn fjórði atómefnis, við aðra vígsluna helmingur atómefnis, við þá þriðju, þrjú fjórðu atómefnis og svo framvegis til fullkomnunar. Þar sem innsæisþátturinn, búddhi, er sameiningarþátturinn (eða sameinandi alls) losar fullnuminn sig við lægri líkamana eftir fimmtu vígsluna og stendur eftir í búddískum hjúpi sínum. Þaðan í frá stjórnar hann sjálfur sköpun formbirtingar sinnar.

Hver vígsla veitir meiri stjórn á geislunum, ef svo má að orði komast, þótt þetta túlki ekki hugmyndina nægilega vel. Orð eru svo oft blekkjandi. Við fimmtu vígsluna, þegar fullnuminn er meistari í heimunum þrem, stjórnar hann meira eða minna (eftir þróunarleið sinni) hinum fimm geislum sem eru sérstaklega ráðandi á þeim tíma þegar hann gengst undir vígsluna. Við sjöttu vígsluna, ef hann tekur hina hærri gráðu, öðlast hann vald á enn öðrum geisla og við sjöundu vígsluna hefur hann vald á öllum geislunum. Sjötta vígslan markar Kristsáfangann og færir sameiningargeisla sólkerfisins undir stjórn hans. Við verðum að muna að vígsla færir vígsluhafanum *vald á geislunum*, en ekki *vald yfir geislunum*, því þarna er mjög ákveðinn munur á. Sérhver vígsluhafi er með einn af hinum þrem megingeislum sem sinn innræða andlega geisla, og sá geisli, geisli andans eða mónadsins, er geislinn sem hann öðlast til lengri tíma vald á. Kærleiksgeislinn, eða sameiningargeisli sólkerfisins, er sá geisli sem maðurinn nær að lokum valdi á.

Þeir sem hverfa frá jörðinni eftir fimmtu vígsluna, eða þeir sem verða ekki meistarar í efnislegri jarðvist, gangast undir næstu vígslur sínar annars staðar í sólkerfinu. Allar eru þær innan vitundar Logossins. Hafa verður í huga þá mikilvægu staðreynd að vígslur teknar á plánetunni eða annars staðar innan sólkerfisins eru aðeins undirbúningsvígslur fyrir inngöngu í Hina meiri stúku í Síríus sólkerfinu. Við sjáum táknerfið nokkuð vel í frímúrarareglunni og með því að tengja aðferð frímúrara við það sem okkur er sagt um þrepin á Hinni helgu braut fáum við heillega mynd. Við skulum athuga þetta nánar:

Fyrstu fjórar vígslurnar innan sólkerfisins svara til hinna fjögurra „upphafsvígslna,“ á undan fyrstu kosmísku vígslunni. Fimmta vígslan svarar til fyrstu kosmísku vígslunnar, þeirrar sem „skráðir nemar“ í frímúrarareglunni hafa náð, og gerir meistara að „skráðum nema“ Stúkunnar á Síríus. Sjötta vígslan er hliðstæð annarri gráðu í frímúrarareglunni, en sjöunda vígslan gerir fullnumann að meistarafrímúrara Bræðralagsins á Síríus.

Meistari er þess vegna sá sem gengist hefur undir sjöundu plánetuvígsluna, fimmtu sólarvígsluna, og fyrstu Síríus- eða kosmísku vígsluna.

Vitundarsameining, afleiðing vígslu.

Við verðum að átta okkur á því að hver vígsla veldur nánari sameiningu persónuleikans og æðra sjálfsins, og á enn hærri stigum við mónadinn. Öll þróun mannsandans er stigvaxandi vitundarsameining. Í vitundarsameiningunni milli innri mannsins og persónuleikans leynist leyndardómur kristinnar kennisetningar um friðþæginguna. Ein sameining á sér stað á augnabliki einstaklingsmyndunarinnar, þegar maðurinn verður meðvituð vitsmunavera, gagnstætt því sem er hjá dýrunum. Þegar þróunin heldur áfram, koma vitundarsameiningar fyrir hver á eftir annarri.

Vitundarsameining á öllum stigum — tilfinningalegu, innsæislegu, andlegu og guðdómlegu — felst í meðvitaðri, samfelldri viðleitni. Í öllum tilfellum hefst hún með bruna, fyrir milligöngu innri eldsins, og með fórn sem veldur eyðingu á öllu því sem aðskilur. Sameiningaraðferðin felst í eyðingu á hinu lægra og á öllu sem myndar hindrun. Tökum til dæmis þann vef sem aðskilur etherlíkamann og geðlíkamann. Þegar þessi vefur hefur verið brenndur og fjarlægður með innri eldinum, verða tengslin milli líkama persónuleikans stöðug og algjör, og hin þrjú lægri starfstæki vinna sem eitt. Að nokkru leyti eru sambærilegar aðstæður fyrir hendi á hinum hærri sviðum, þótt samsvörunin sé ekki í smáatriðum. Innsæið svarar til tilfinninganna, og hin fjögur hærri millisvið hugarheimsins samsvara ether-sviðinu. Það sem gerist við sundrun og ummyndun sálarlíkamans, orsakalíkamans, við fjórðu vígsluna (nefnt á táknrænan hátt „krossfestingin“) er ferli sambærilegt

við þann áfanga í persónuþroska sem leiðir til bruna vefsins í ether-líkama manns, og síðan til sameiningar á líkömum persónuleikans. Sundrunin, sem er hluti af Arhat-vígslunni, leiðir til sameiningar æðra sjálfins og mónadsins sem birtir sig í og með andlegu þrenndinni. Það er hin fullkomna sameining.

Allt ferlið þjónar þess vegna þeim tilgangi að sameina manninn meðvitað:

Í fyrsta lagi: sjálfum sér og þeim sem eru í jarðvist með honum.

Í öðru lagi: hinu æðra sjálfi og þannig með öllum sjálfum.

Í þriðja lagi: anda sínum eða „Föður á himnum“ og þannig með öllum mónöðum.

Í fjórða lagi: Logosinum, hinum þrem í einum og hinum Eina í þrem.

Maðurinn verður meðvitað mannleg vera fyrir tilstilli Loga-drottanna, vegna varanlegrar fórnar þeirra.

Maðurinn nær sameiningu persónu og sálar við þriðju vígsluna, og er þá samfelld meðvitaður sem æðra sjálfið, fyrir tilstilli Krists og meistaranna, vegna hinnar miklu fórnar þeirra að holdgast til hjálpar heiminum.

Maðurinn sameinast mónadinum við fimmtu vígsluna fyrir tilstilli Lávarðar heimsins, Hins mikla alsjáanda, þess sem er Fórnin mikla.

Maðurinn verður eining með Logosinum fyrir tilstilli *Þess Eina sem engin orð ná yfir*.